

V tem trenutku res odpre z vsem pogumom vrata ter pomoli glavo ven. Hitro pa jo zopet skrije in ves prestrašen zakriči: „Bratca, smrtna ura je tu! V vroči luži smo!“

„Kuhamo se!“

„Moj Bog, kakšna smrt nas dohiti!“

Kmetič zasliši jok. Zasmilijo se mu polži. Lonec hitro vzame iz peči ter prilije nekaj mrzle vode. Ko se voda shladi, jih vzame iz lonca ter nese nazaj na vrt, rekoč: „Vsaka stvarca se veseli življenja. Veselite se ga tudi vi po svoje, dokler vam ga ne vzame On, ki vam ga je dal.“

Med rožnimi oblaki.

Spisal *Cvetko Slavin*.

Ivanka je stopila k oknu in zrla s svojimi velikimi, sanjavimi očmi na polje, kjer so šumele trave in cvetke v mehkem poletnem vetrcu kot da bi si šepetale nekaj sladkega, nekaj nepopisno lepega . . .

Ali Ivanki ni bilo po godu to šepetanje. Njene velike, sanjave oči so hotele čudokrasnih podob, ob katerih bi mogla sanjati sladke, prijetne sanje. —

Polagoma, enakomerno so se premikali po sinjem svodu tuintam sivkasti oblački, ki jih je obkrožal svetlordeč pas. In ta pas so spletli solnčni žarki v slovo svojim ljubim oblakom, preden gredo s svojim očetom — solncem — spat za črne gore.

In Ivankine velike, sanjave oči so obvisle na teh smehljajočih se oblakih, in podoba za podobo — čudokrasna in prijetna — je vstajala pred njimi . . .

In hipoma se ji je zazdelo, da so oživel ti oblaki. Hipoma se ji je zazdelo, da so priplavali iz daljav zlatokrili angelci, vsi v belih, kratkih krilcih. V lahнем poletu so začeli obkrožati rožne oblačke in drug drugemu nagajati . . . In zazdelo se je sanjavi Ivanki, da sliši iz daljnih višin njihov zvonki, srebrni smeh . . .

Angelci v belih, kratkih krilcih so sedli na rožne oblačke, ko so se utrudili od letanja. Kakor v vodi drobne cvetke na majhnem lističu so se vozili ob modrem nebu k molčečim goram . . .

In zazdelo se je Ivanki tudi, da so zaprli angelci svoja nebeška očesca in da so vsi mehko pospali . . . In oblaki so se premikali oprezno, vedno bolj oprezno dalje kakor bi se bali, da zbude speče krlatce . . .

Ali vedno bolj so se bližali goram, ki jih je objemal zadnji svit gasnečega solnca. V njih vrhovih je nekaj drhtelo, kakor bi tam pričakovali oblačkov in angelcev.

Še en hip! — In oblaki so se pogreznili v nevidnost, in krlatci so se pogreznili z njimi v nevidnost . . .

Ivanka se je stresnila, ko so izginile zadnje poteze oblačkov. Težko ji je bilo, da ne vidi več angelcev v belih kratkih krilcih, težko ji je bilo, da ne vidi več oblačkov, ki se po njih vozijo zlati krilatci kakor v vodi drobne cvetke na majhnem lističu.

In uprla je svoje velike, sanjave oči v večerno nebo, če bi morebiti še zagledala tiste oblačke. Ali vse je bilo prazno na rožno navdahnjenem svodu. Le še osamljena meglica je plavala naglo k zatonu . . . In ta meglica je zbudila v Ivanki nove misli. — —

Spomnila se je, da ji je mama večkrat pripovedovala, da pridejo angeli na zemljo po dušico, ki je ravnokar ostavila svet. In najlepši kritalec jo vzame v svoje mehko naročje in odhiti urno v sladka nebesa . . .

Verjela je to. — Ali sedaj ne verjame več, ko gleda to meglico! — Ah, da, ona verjame tudi zdaj, da se pelje po nji angel, a poleg njega srečna dušica — ah, srečna dušica, ki se sme peljati po višinah v večni raj! Kdaj bo ona tako srečna, kdaj?

In meglica je izginila, in Ivanko je prešinila žalost. Zaželela je, da bi skoro, skoro umrla, da bi bila skoro, skoro angel, da bi se skoro, skoro vozila po sinjih višinah na oblačkih kakor v vodi na majhnem lističu drobna cvetka in da bi na njih vozila srečne dušice v sladka nebesa. — — Ah, kako bi bila srečna!

Sanjarka Ivanka je zakrila obrazek z drobnimi ročicami, in dve gorki solzici sta vzdrtelti iz njenih velikih, sanjavih oči . . . Naslonila se je na okno, in v drobnem srčku ji je bilo tako težko. — Polagoma, potihoma je spuščal okrog nje mrak svoje krilo, in vetrc je šumel tam zunaj okrog rožic . . .

Tedaj pa je stopila v sobo mama in dejala s karajočim glasom:

„Ivanka, ti nesrečni otrok, že spet sanjariš! Ali ne veš, da se že dela noč in da je čas iti spat?“

Ivanka je težko vstala od okna, in na njenih bledih licih sta se še svetili tisti gorki solzici . . .

Ali mehka posteljica je pregnala vso žalost in ji je dahnila spanec v velike, sanjave oči. Zlate sanje pa so jo dvignile na rožne oblačke, ki se je na njih vozila vso noč in vozila srečne dušice v sladka nebesa . . .

Rožici.

*Cveti, le cveti mi, rožica,
rožica sredi livade,
dokler nedolžne ti čašice
snežec droban ne zapade!*

*Komaj življenja zazrla si dan,
že ti grob zemlja odpira . . .
V duhu te gledam, kako težko
s tabo mladost vsa umira . . .*

Boriso.

